EUROOPA
KOMISJON

Brüssel, 22.5.2014
COM(2014) 287 final

KOMISJONI TEATIS EUROOPA PARLAMENDILE JA NÕUKOGULE

direktiivi 2009/50/EÜ (kolmandate riikide kodanike kõrget kvalifikatsiooni nõudva töö eesmärgil riiki sisenemise ja seal elamise tingimuste kohta) rakendamise kohta

(„ELi sinine kaart”)

KOMISJONI TEATIS EUROOPA PARLAMENDILE JA NÕUKOGULE

direktiivi 2009/50/EÜ (kolmandate riikide kodanike kõrget kvalifikatsiooni nõudva töö eesmärgil riiki sisenemise ja seal elamise tingimuste kohta) rakendamise kohta

(„ELi sinine kaart")

Kõrgelt kvalifitseeritud rändajaid ligimeelitav hästi korraldatud rändepoliitika aitab suurendada majanduskasvu ja konkurentsivõimet, leevendades tööjõupuudust ning tasakaalustades rahvastiku vananemisega kaasnevaid kulusid.

ELi sinise kaardi direktiivi[1] vastuvõtmise eesmärk oli lihtsustada kõrgelt kvalifitseeritud rändajate[2] ja nende pereliikmete ELi lubamist ja liikuvust, ühtlustades selleks kogu ELis riiki sisenemise ja seal elamise tingimusi ning kehtestades nende õigusliku seisundi ja õigused.

Üleilmses konkurentsis andekate inimeste leidmiseks on ELi sinise kaardi eesmärk muuta EL maailma kõrgelt kvalifitseeritud töötajate jaoks ligitõmbavamaks ning tugevdada Euroopa teadmistepõhist majandust. Direktiiviga soovitakse piirata ka ajude äravoolu keskmiste tuludega ja arenguriikidest ning julgustada korduv- ja ajutist rännet.

Liikmesriigid pidid võtma direktiivi oma siseriiklikku õigusse üle 19. juuniks 2011. Komisjon algatas 20 liikmesriigi[3] suhtes rikkumismenetluse, kuna need ei olnud direktiivi õigeaegselt üle võtnud. Praeguseks on kõik menetlused lõpetatud.

Kõik liikmesriigid, kelle suhtes käesolevat direktiivi[4] kohaldatakse, võivad nüüd väljastada ELi siniseid kaarte. Samaaegselt rakendavad paljud liikmesriigid kõrgelt kvalifitseeritud rändajate ligimeelitamiseks siseriiklikke strateegiaid[5]. Kui teatavad liikmesriigid[6] on kehtestanud piirangud riiki lubatavate kõrgelt kvalifitseeritud rändajate arvule, siis mõned liikmesriigid[7] on võtnud vastu või jätnud kehtima kõnealuse direktiivi teatavatest sätetest soodsamad sätted.

Käesolev teatis[8] on kooskõlas komisjoni kohustusega esitada Euroopa Parlamendile ja nõukogule sinise kaardi direktiivi kohaldamise kohta aruanne[9]. Esiteks hinnatakse käesolevas teatises ELi sinise kaardi atraktiivsusega seotud peamisi aspekte, misjärel esitatakse lühike ülevaade meetmete võtmise kohta siseriiklikes õigusaktides. Niivõrd kui see on võimalik, pööratakse erilist tähelepanu siseriiklike kavade mõjule kõrgelt kvalifitseeritud rändajate jaoks (artikli 3 lõige 4), riiki lubamise kriteeriumidele (artikkel 5) ja eelkõige palgakünnisele ning teistes liikmesriikides elamisloa saamist käsitlevatele tingimustele (artikkel 18).

[1] Nõukogu direktiiv 2009/50/EÜ, 25. mai 2009, ELT L 155, 18.6.2009, lk 17–29.

[2] Kuna direktiivi ei kohaldata kolmandate riikide kodanike suhtes, kes sisenevad liikmesriiki sellistest rahvusvahelistest kokkulepetest tulenevate kohustuste alusel, millega hõlbustatakse teatavate kaubanduse ja investeeringutega seotud füüsiliste isikute kategooriate liikmesriiki sisenemist ja nende ajutist viibimist seal (artikli 3 lõike 2 punkt g), ei käsitleta käesolevas aruandes 4. mooduse kõrgelt kvalifitseeritud teenuseosutajate kategooriaid.

[3] Austria, Belgia, Bulgaaria, Saksamaa, Kreeka, Prantsusmaa, Itaalia, Küpros, Läti, Leedu, Luksemburg, Ungari, Malta, Poola, Portugal, Rumeenia, Sloveenia, Slovakkia, Soome ja Rootsi.

[4] Kõik liikmesriigid, v.a. Taani, Iirimaa ja Ühendkuningriik. Direktiivi rakendamist Horvaatias ei ole pärast selle riigi ühinemist veel hinnatud, kuid direktiiv jõustus õigeaegselt 1. juulil 2013.

[5] Austria, Belgia, Tšehhi Vabariik, Saksamaa, Eesti, Kreeka, Hispaania, Soome, Prantsusmaa, Madalmaad, Leedu, Luksemburg, Slovakkia, Sloveenia ja Rootsi.

[6] Bulgaaria, Küpros, Eesti, Kreeka ja Rumeenia.

[7] Austria, Belgia, Tšehhi Vabariik, Saksamaa, Kreeka, Soome, Prantsusmaa, Ungari, Itaalia, Luksemburg, Läti, Madalmaad, Portugal, Rootsi ja Sloveenia.

[8] Teatise koostamisel on toetutud komisjoni tellitud uuringule.

[9] Artikkel 21.

1. ELI SINISE KAARDI ATRAKTIIVSUS

1.1. Statistika

Hilise ülevõtmise tõttu oli sinise kaardi süsteem 2012. aastal enamikus liikmesriikides kehtiv ainult mõned kuud[10]. Vaatamata viivitustele väljastati 2012. aastal 3 664 sinist kaarti ning riiki lubati 1 107 pereliiget[11].

Tabelist 1 nähtub, et 2012. aastal väljastati suurem osa sinistest kaartidest Saksamaal (2 584, 70,52 %), Hispaanias (461, 12,58 %) ja Luksemburgis (183, 4,99 %) Skaala teises otsas väljastasid Poola, Portugal ja Soome igaüks 2 sinist kaarti, Madalmaad ja Ungari 1 kaardi ning Belgia, Küpros, Kreeka ja Malta ei väljastanud ühtegi[12]. Küpros kehtestas riiki lubatavate rändajate arvuks nulli.

2013. aastal kasvas väljastatud siniste kaartide arv vähemalt 15 261ni[13]. Enamiku siniseid kaarte väljastasid Saksamaa (14 197)[14], Luksemburg (306) ja Prantsusmaa (304).

Tabeli 2 kohaselt väljastati 2012. aastal enamik siniseid kaarte kõrgelt kvalifitseeritud rändajatele, kes pärinesid Aasiast (1 886), Ida-Euroopast (463), Põhja-Ameerikast (380), Lõuna-Ameerikast (278), Lõuna-Euroopast (227), Põhja-Aafrikast (174) ja Kesk-Ameerikast (118). Ülejäänud Aafrikast tuli ainult 78 kõrgelt kvalifitseeritud töötajat. Okeaaniast tulnutele väljastati 38 sinist kaarti.

Peamised päritoluriigid olid 2012. aastal India (699), Hiina (324), Venemaa (271), Ameerika Ühendriigid (313) ja Ukraina (149), kokku oli esindatud 96 riiki. Esimesed 2013. aastat käsitlevad andmed kinnitavad seda järjestust.

Sinise kaardi omanike kutsealad on 2012. aasta andmete põhjal teada ainult 294 juhul 3 664st (8,02 %)[15] ja selle alusel ei ole võimalik järeldusi teha.

Saksamaal väljastati 2013. aasta esimese kuue kuu jooksul sinine kaart 6 131 rändajale, kellest 4 442 (72,45 %) olid riiki sisenenud enne 2013. aastat[16] ning ainult 1 689 (27,55 %) olid uued tulijad[17].

2013. aasta esimese 9 kuu jooksul väljastati Saksamaal 8 888 sinist kaarti, millest 4 100 (46,13 %) väljastati kutsealadele, kus valitseb tööjõupuudus,[18] ning 4 788 (53,87 %) muude kutsealade esindajatele[19]. Kõnealusel perioodil väljastati Saksamaal 6 971 (78,43 %) kaartidest meestele ja 1 914 (21,53 %) naistele[20].

Kõnealusel perioodil väljastati Saksamaal siniseid kaarte järgmises vanuses rändajatele:

- 0 – 25aastased: 183 (2,06 %)
- 25 – 35aastased: 6 533 (73,50%)

[10] 4 liikmesriiki võtsid direktiivi üle õigeaegselt, 5 liikmesriiki 2011. aasta lõpuks, 8 liikmesriiki 2012. aasta esimeses pooles, 5 liikmesriiki 2012. aasta teises pooles ja ainult 2 liikmesriiki 2013. aastal.
[11] http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/population/data/database
[12] Horvaatias, Leedus ja Rootsis jõustus direktiiv 2013. aastal.
[13] Ajutised ja mittetäielikud andmed 15 liikmesriigi kohta Euroopa rändevõrgustiku *ad hoc* küsitlusest (vastamise tähtaeg 20.2.2014), otsekontakt mitme liikmesriigi rändeasutustega.
[14] Saksamaa kohta on olemas esialgsed andmed.
[15] Andmed esitasid ainult Bulgaaria, Tšehhi Vabariik, Eesti, Soome, Prantsusmaa, Ungari, Itaalia, Läti, Poola, Rumeenia ja Sloveenia.
[16] Nad oli õppinud või saanud koolituse Saksamaal või oli muutunud nende töötamisloa staatus.
[17] Allikas: Wanderungsmonitoring: Migration nach Deutschland, 1. Halbjahr 2013. http://www.bamf.de/SharedDocs/Anlagen/DE/Publikationen/Broschueren/wanderungsmonitoring-I-halbjahr-2013.html
[18] „Mangelberufe": kutsealad, mille järele on Saksamaal on tuvastatud eriline vajadus.
[19] „Regelberufe": kõik muud kutsealad.
[20] Kolmel juhul sugu teadmata.

- 35 – 45aastased: 1 765 (19,86 %)
- 45 – 55aastased: 308 (3,47 %)
- 55 – 65aastased: 95 (1,07 %)
- 65aastased ja vanemad: 4 (0,05 %)

1.2. Kõrgelt kvalifitseeritud rändajate jaoks mõeldud siseriiklikud kavad (artikli 3 lõige 4)[21]

Mitmed liikmesriigid rakendavad kõrgelt kvalifitseeritud rändajate ligimeelitamiseks lisaks ELi sinise kaardi süsteemile ka siseriiklikke strateegiaid[22].

Mõned liikmesriigid on keskendunud spetsiaalselt teatavatele rühmadele[23] või konkreetsete kutsealade esindajatele, kelle järele on siseriiklikul tööturul vajadus ja kellest on puudus[24]. Enamik reklaamib ennast kõrgelt kvalifitseeritud töötajate sihtkohariigina ning lihtsustab nende riiki lubamist ja sisenemist näiteks lubade ja viisade kiirmenetluste kaudu, samuti üldistest sisserändenõuetest ja tööturu uuringutest erandite tegemise ning teavituskampaaniate ja muude algatuste kaudu. Kõnealustes liikmesriikides kasutatavad süsteemid on erinevad, ulatudes punktipõhistest süsteemidest tööandja juhitavate nõudluspõhiste süsteemideni.

Paljudes liikmesriikides, kus on kehtestanud nimetatud siseriiklikud strateegiad, on kõrgelt kvalifitseeritud rändajate[25] osakaal kogu rändajatest elanikkonna hulgas suurem kui liikmesriikides, kus sellised strateegiad puuduvad[26].

Tabeli 3 kohaselt võib kõrgelt kvalifitseeritud töötajatele mõeldud siseriiklike strateegiate olemasolu mõjutada mõnede liikmesriikide poolt väljastatavaid ELi siniseid kaarte. 2012. aastal väljastati Madalmaades 5 514 siseriiklikku luba ja siniseid kaarte väljastati vaid 1; Prantsusmaal olid vastavad arvud 3 030 ja 77, Austrias 1 158 ja 124, Hispaanias 1 136 ja 461 ning Soomes 748 ja 2.

Märkimisväärseks vastupidise suuna erandiks on Saksamaa, kus väljastati 210 siseriiklikku luba ja 2 584 sinist kaarti, Luksemburg (vastavalt 21 ja 183) ning Rumeenia, kus ei väljastatud ühtegi siseriiklikku luba, aga väljastati 46 sinist kaarti.

1.3. Riiki lubatavate isikute arv (artikkel 6)

Kuigi enamik liikmesriike on riiki lubatavate kõrgelt kvalifitseeritud rändajate arvule piiri seadmisest loobunud, näevad mõned liikmesriigid[27] sellise võimaluse kooskõlas ELi toimimise lepingu artikli 79 lõikega 5 ette. Liikmesriigid, kes on sellise piiri seadnud, on

[21] Lisateave: Euroopa rändevõrgustiku uuring, Attracting Highly Qualified and Qualified Third-Country Nationals, Synthesis Report, 2013, lk 16-21. http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/networks/european_migration_network/reports/docs/emn-studies/attracting/emnsr_attractinghqworkers_finalversion_23oct2013_publication.pdf

[22] Belgia, Eesti, Soome, Kreeka, Itaalia, Leedu, Luksemburg, Slovakkia, Sloveenia ja Rootsi on kehtestanud laiema rändestrateegia raames erisätted, Austria, Tšehhi Vabariik, Saksamaa, Hispaania, Prantsusmaa, Madalmaad ja Portugal on võtnud kasutusele kõrgelt kvalifitseeritud rändajatele suunatud eraldi strateegiaid.

[23] Nt: juhtivtöötajad, uurijad ja teadlased või ettevõtjasiseselt üleviidud töötajad.

[24] Näiteks info- ja kommunikatsioonitehnoloogia, tervishoid, teadusasutused, finantsteenused või inseneritöö.

[25] 2012. aasta andmete kohaselt kuulusid Rootsi rändajatest 47 % UNESCO rahvusvahelise ühtse hariduse liigituse (edaspidi „ISCED") tasemetele 5–6 (ülikoolidiplom ja/või doktorikraad) ning 35 % töötasid ISCO rühmadesse 1–3 kuuluvatel ametikohtadel (juhid, spetsialistid, tehnikud ja abispetsialistid). Luksemburgis kuulus 54 % rändajatest ISCED tasemetele 5–6 ja 53 % ISCO rühmadesse 1–3.

[26] Küpros, Itaalia, Läti, Malta ja Poola ei ole kõrgelt kvalifitseeritud rändajate suurte hulkade jaoks atraktiivsed, ainult Küprosel kuulusid 28 % rändajatest 2012. aastal ISCEDi tasemetele 5–6.

[27] Bulgaaria, Küpros, Eesti, Kreeka, Ungari, Malta, Rumeenia ja Sloveenia.

kasutanud selleks erinevaid lähenemisviise. Liikmesriigid on kohustatud teatama, kui riiki lubatavate isikute arvu kehtestamist käsitlevad meetmed on võetud[28].

Mõnedes liikmesriikides[29] arvutatakse kõnealune piir protsendina riigi tööjõust või elanikkonnast või vastavalt töötuse määrale või tööturu nõudmistele ning mõnikord ka vastavalt piirkonnale ja erialale. Mitmes liikmesriigis[30] määrab kõnealuse piiri iga 1 või 2 aasta tagant kindlaks asjaomane minister.

Komisjonile on riiki lubatavate isikute arvu teatanud ainult kaks liikmesriiki[31].

1.4. Eetiline värbamispoliitika (artikli 3 lõige 3 ja artikli 8 lõige 4)

Ükski liikmesriik ei ole sõlminud kolmanda riigiga lepingut, milles loetletakse käesoleva direktiivi reguleerimisalasse mittekuuluvad kutsealad, et tagada eetiline värbamine valdkondades, kus arengumaades valitseb personalipuudus.

Belgia, Küpros, Saksamaa[32], Kreeka, Luksemburg ja Malta on üle võtnud võimaluse, mille kohaselt võib taotluse tagasi lükata, et tagada sellistes valdkondades eetiline värbamine. Kõnealust sätet rakendavad liikmesriigid on kohustatud oma otsustest teavitama[33]. Nimetatud põhjustel ei ole taotlusi tagasi lükatud.

Võttes arvesse vähim arenenud riikidest pärit kõrgelt kvalifitseeritud rändajatele seni väljastatud ELi siniste kaartide vähest arvu, on ajude äravoolu oht kõnealuste riikide jaoks endiselt vähene. Keskmise sissetulekuga arengumaade puhul võib see oht olla aga suurem. Mõned liikmesriigid[34] tegelevad ajude äravoolust ja oskustööjõu ringlusest tulenevate probleemidega siseriiklike õigusaktide ning päritoluriikidega sõlmitud kahepoolsete lepingute ja/või koostöölepingute kaudu.

2. LIIKMESRIIKIDE POOLT SISERIIKLIKUSSE ÕIGUSESSE ÜLEVÕTMINE

2.1. Mõisted (artikkel 2)

Selliste mõistete nagu „kõrget kvalifikatsiooni nõudev töö”, „kõrgem kutsekvalifikatsioon”, „kõrgharidust tõendav dokument”, „töökogemus” ja „reguleeritud kutseala” määratlused on enamikus liikmesriikides ette nähtud, kuigi need sisaldavad erinevusi terminoloogias ja kohaldusalas, samuti esineb erinevusi liikmesriikides, mis on föderaalse struktuuriga.

Saksamaa[35], Eesti, Kreeka, Hispaania, Prantsusmaa, Leedu, Luksemburg, Malta, Poola, Portugal, Rootsi ja Slovakkia on otsustanud kohaldada erandit, mille kohaselt piisab kõrgema kutsekvalifikatsiooni tõendina vähemalt viieaastasest erialase töö kogemusest kõrgharidusega võrreldaval tasemel[36].

[28] Artikli 20 lõige 1.
[29] Bulgaaria, Eesti, Kreeka, Ungari, Malta.
[30] Eesti, Kreeka, Ungari, Malta ja Rumeenia. Küpros keelab kõrgelt kvalifitseeritud töötajate riiki sisenemise, kuid ministrite nõukogu võib erandjuhtudel lubada riiki sisenemist valdkonna, kutseala, eriala ja/või päritoluriigi alusel (läbivaatamine võimalik 1 aasta järel).
[31] Küpros: praegu piir null. Kreeka: nõudluse puudumise tõttu ei ole Kreeka veel aktiveerinud oma süsteemi, et ministri otsuse alusel kindlaks määrata maksimaalne kõrgelt kvalifitseeritud töökohtade arv, mida võib täita kolmandate riikide kodanikega.
[32] Saksamaa näeb ette võimaluse kasutada kõnealust erandit määruse vormis (praegu ei kohaldata).
[33] Artikli 20 lõige 1 ja artikli 8 lõige 4
[34] Allikas: Euroopa rändevõrgustiku uuring, Attracting Highly Qualified and Qualified Third-Country Nationals, Synthesis Report, 2013, lk 23.
[35] Saksamaa näeb ette võimaluse kasutada kõnealust erandit määruse vormis (praegu ei kohaldata).
[36] Malta: vähemalt 10 aastat erialast töökogemust.

2.2. Riiki lubamise kriteeriumid ja palgakünnis (artikkel 5)

Kõik liikmesriigid nõuavad kehtivat töölepingut või siduvat tööpakkumist, Saksamaa ja Läti ei nõua aga töölepingult sõnaselgelt üheaastast miinimumkestust[37].

Kõik liikmesriigid nõuavad kehtiva reisidokumendi olemasolu, kuid ainult Küpros, Kreeka, Soome, Leedu, Malta, Portugal ja Rootsi on kasutanud võimalust nõuda, et reisidokumendi kehtivusaeg hõlmaks vähemalt elamisloa esialgset kestust. Vastavalt direktiivis sätestatule nõuavad kõik liikmesriigid tervisekindlustust, välja arvatud Hispaania, kus vastav säte puudub. Enamik liikmesriike[38] nõuab, et taotleja oleks avaliku korra, julgeoleku või tervishoiu suhtes ohutu.

Enamik liikmesriike kasutab artikli 5 lõikes 2 sätestatud võimalust, mille kohaselt peab taotleja teatama oma aadressi asjaomase liikmesriigi territooriumil[39]. Austria, Belgia ja Madalmaad nõuavad aadressi muutmisest teavitamist. Itaalia ja Luksemburg nõuavad tõendit nõuetekohase eluaseme kohta.

Kooskõlas artikli 5 lõikega 3 on enamik liikmesriike kehtestanud palgakünnise, mis peab ulatuma vähemalt 1,5-kordse aasta keskmise brutopalgani, kuid mõned liikmesriigid on kasutanud direktiivi raames võimalust kehtestada kõrgemad künnised[40]. Enamik liikmesriike on sätestanud arvutamismeetodi oma õigusaktides[41]. Läti, Eesti, Ungari, Slovakkia ja Läti võtavad künnise arvutamisel aluseks kuu keskmise brutopalga. Mõned liikmesriigid kasutavad künnise arvutamisel teisi valemeid või kriteeriume kui aasta keskmine brutopalk[42]. Näib, et enamik liikmesriike kasutab palgakünnise kindlaks määramisel riiklikke andmeid. Liikmesriikidel soovitatakse kasutada Eurostati andmeid,[43] seda vähemalt võrdlusalusena[44].

Liikmesriigid on kohustatud asjaomased palgakünnised kindlaks määrama ja need avalikustama. ELi sisserändeportaalis[45] ja liikmesriikide veebisaitidel kättesaadava teabe läbivaatamisel komisjoni poolt selgus siiski, et mitmed liikmesriigid ei ole palgakünniseid avalikustanud või neid ajakohastanud, kõnealuseid andmeid on keeruline leida või on need kättesaadavad ainult vastava liikmesriigi keeles[46]. Liikmesriigid ei ole palgakünnistest või nende iga-aastastest ajakohastamisest komisjoni teavitanud. Direktiiviga kutsutakse komisjoni üles hindama palgakünnise[47] asjakohasust, mida see saab teha ainult juhul, kui künnistest iga-aastaselt teavitatakse.

Olemasolevate palgakünniste võrdlus aasta keskmist brutopalka käsitlevate Eurostati ja OECD andmete alusel näitab, et mõnedes liikmesriikides ei saa künnis vastata minimaalsele tasemele 1,5 korda aasta keskmine brutopalk (tabel 4).

Küpros, Saksamaa, Eesti, Kreeka, Hispaania, Ungari, Luksemburg, Malta ja Portugal on üle võtnud võimaluse kohaldada palgakünnist, mis peab ulatuma vähemalt 1,2-kordse aasta

[37] Itaalia nõuab spetsialistidelt kuulumist riikliku ISTAT CP2011 kutsealade liigituse 1, 2 ja 3 tasemele.
[38] Välja arvatud Luksemburg (rahvusvaheliste suhete suhtes ohutu) ja Rumeenia (ei ole kriminaalkorras karistatud ja tervislik seisund võimaldab vastavat konkreetset tööülesannet täita).
[39] Välja arvatud Kreeka, Soome, Portugal ja Rootsi.
[40] Rumeenia (4 korda) ja Leedu (2 korda).
[41] Välja arvatud Madalmaad ja Poola: täpne indekseeritud summa, mis avaldatakse igal aastal.
[42] Näiteks Saksamaa: palgatase võrdub 2/3ga üldise pensioniskeemi aastase sissemakse ülempiirist (mis on seotud keskmise brutopalgaga); Itaalia: 3 korda miinimumtase, et teha erand tervishoiukuludes osalemisest; Portugal: 1,5 korda riiklik aasta keskmine brutopalk või 3 korda indekseeritud sotsiaalabi (IAS).
[43] Eurostati avaldatud andmed brutotöötasude kohta äriühingutes, kus on 10 või enam töötajat [earn_ses10_an]. Kõnealuseid andmeid kogutakse iga nelja aasta tagant töötasu struktuuri uuringu raames ning nii saadakse võrreldavaid allikaid kogu ELi kohta.
[44] Artikli 20 lõige 3 ja põhjendus 11.
[45] http://ec.europa.eu/immigration/
[46] Kontrollid teostati 2014. aasta veebruaris.
[47] Artikkel 21.

keskmise brutopalgani kutsealade puhul, kus vajadus rändtöötajate järele on eriti suur ning mis kuuluvad ISCO rühmadesse 1 j 2. Teadaolevalt on vaid Saksamaa, Eesti, Ungari ja Luksemburg kasutanud kõnealust erandit, et kehtestada madalam palgakünnis, kuigi ükski nimetatud liikmesriikidest ei ole esitanud komisjonile nõutud iga-aastast loetelu kutsealadest, mille suhtes erandit kohaldatakse.

2.3. ELi sinise kaardi kehtivusaeg (artikli 7 lõige 2)

Liikmesriigid peavad oma õigusaktides kehtestama ELi sinisele kaardile standardse, ühe kuni nelja aasta pikkuse kehtivusaja, mida kohaldatakse põhimõtteliselt kõigi taotluste ja pikenduste suhtes liikmesriigist sõltumata.

Kui tööleping kehtib vähem kui standardne kehtivusaeg, väljastatakse või pikendatakse ELi sinine kaart erandina töölepingu kehtivusajaks, millele lisatakse kolm kuud. ELi sinise kaardi minimaalne kehtivusaeg on üks aasta, kuna see on ka vajaliku töölepingu või tööpakkumise minimaalne kehtivusaeg[48]. Juhul kui tingimused on täidetud, võib direktiivi kohaselt sinist kaarti automaatselt ja ilma piiranguteta pikendada[49].

ELi sinise kaardi standardne kehtivusaeg[50] on üks aasta Bulgaarias, Küprosel, Hispaanias, Leedus, Maltal ja Portugalis ning 13 kuud Belgias. Austria, Tšehhi Vabariik, Kreeka, Soome, Itaalia, Luksemburg, Poola, Rumeenia, Rootsi ja Sloveenia on kehtivusajaks määranud kaks aastat ning Eesti kaks aastat ja kolm kuud. Prantsusmaa ja Slovakkia on määranud kehtivusajaks kolm aastat ning Saksamaa, Ungari ja Madalmaad neli aastat. Lätis on kehtivusajaks viis aastat.

Kui tööleping või siduv tööpakkumine kehtib vähem kui standardne kehtivusaeg, väljastatakse peaaegu kõigis liikmesriikides[51] ELi sinine kaart või pikendatakse seda töölepingu kehtivusajaks, millele lisatakse kolm kuud. Kui pikendamise ajal on töölepingu järelejäänud kehtivusaeg lühem kui aasta, võidakse ELi sinine kaart väljastada alla aasta pikkuseks kehtivusajaks. Alla aastase kestusega esialgne tööleping või tööpakkumine tuleb tagasi lükata[52]. Itaalia on teinud vahet alalistel töölepingutel, mille puhul on kehtivusajaks määratud kaks aastat, ning kõigil teistel lepingutel, mille puhul on kehtivusajaks määratud töölepingu kestus, millele lisatakse kolm kuud.

Näib, et kõik liikmesriigid võimaldavad pikendamist, kuid mõned liikmesriigid[53] on seadnud pikendamisele ühe standardse kehtivusaja asemel erinevad (pikemad) kehtivusajad kui esialgsele ELi sinisele kaardile. Rootsi on piiranud esialgse sinise kaardi ja selle pikendamise kumulatiivse kehtivusaja nelja aastaga.

---

[48] Artikli 5 lõike 1 punkt a.

[49] Artikli 7 lõige 2, artikli 8 lõige 2, artikli 9 lõiked 1–3, artikli 11 lõige 3, artikli 14 lõige 3 ja artikli 20 lõige 2.

[50] Mitmed liikmesriigid seovad ELi sinise kaardi kehtivusaja töölepingu pikkusega, millele lisatakse kolm kuud ning kehtestatakse *standardse* kehtivusaja asemel *maksimaalne* kehtivusaeg (1–4 aastat, Lätis 5 aastat). Ilmselgelt ei tähenda see standardse kehtivusaja nõutud viisil kehtestamist.

[51] Välja arvatud Belgia, Prantsusmaa ja Hispaania.

[52] Artikli 5 lõikes 1 sätestatud riiki lubamise kriteerium nõuab vähemalt üheaastast kestust. Näib, et Austria, Bulgaaria, Küpros, Saksamaa, Ungari, Leedu ja Läti ei nõua oma õigusaktides töölepingu või tööpakkumise puhul miinimumkestust.

[53] Portugal: esialgselt 1 aasta + 2 aastat pikendamise korral; Hispaania: esialgselt 1 aasta + 2 aastat pikendamise korral; Belgia: esialgselt 13 kuud + 3 aastat pikendamise korral; Kreeka: esialgselt 2 aastat + 3 aastat pikendamise korral; Eesti: esialgselt 2 aastat ja 3 kuud + 4 aastat ja 3 kuud pikendamise korral.

2.4. Tööturu uuring (artikli 8 lõige 2)[54]

Austria, Belgia, Bulgaaria, Küpros, Hispaania, Ungari, Itaalia, Luksemburg, Malta, Poola, Slovakkia ja Sloveenia on võtnud üle võimaluse teostada tööturu uuringuid. Enamik liikmesriike[55] on otsustanud kohaldada võimalust kontrollida, kas asjaomast töökohta ei oleks võimalik täita kohaliku või ELi tööjõuga.

2.5. ELi sinise kaardi tühistamine või selle pikendamisest keeldumine (artikkel 9)

Võimalus[56] avaliku korra, julgeoleku või tervishoiuga seotud põhjustel ELi sinine kaart tühistada või selle pikendamisest keelduda kehtib peaaegu kõigis liikmesriikides[57]. Austrias, Belgias, Hispaanias, Soomes, Prantsusmaal ja Itaalias käsitletakse seda küsimust üldsätetes või riiki sisenemise tingimustes. Austria, Belgia, Bulgaaria, Saksamaa, Eesti, Itaalia, Madalmaad, Poola ja Slovakkia on asendanud termini „*public policy*" terminiga „*public order*" ning Austria, Belgia, Bulgaaria, Kreeka, Prantsusmaa, Itaalia ja Poola ei nimeta terminit „tervishoid".

Enamik liikmesriike[58] on kohaldanud võimalust ELi sinine kaart tühistada või selle pikendamisest keelduda, kui ELi sinise kaardi kasutajal puudub piisav sissetulek, millega ta suudab iseennast ja vajaduse korral oma pereliikmeid ilma asjaomase liikmesriigi sotsiaalabisüsteemi abita ülal pidada[59].

Belgia, Bulgaaria, Küpros, Eesti, Hispaania, Ungari, Malta ja Poola on kohaldanud võimalust ELi sinine kaart tühistada või selle pikendamisest keelduda juhul, kui asjaomane isik ei ole teatanud oma aadressi[60]. Küpros, Tšehhi Vabariik, Eesti, Kreeka, Malta, Rumeenia ja Slovakkia on otsustanud kasutada võimalust ELi sinine kaart tühistada või keelduda selle pikendamisest juhul, kui ELi sinise kaardi kasutaja esitab taotluse sotsiaalabi saamiseks, tingimusel et eelnevalt on esitatud asjakohane kirjalik teave[61].

2.6. Riiki lubamise taotlemine (artikkel 10)

Enamik liikmesriike nõuab, et rändaja esitaks ELi sinise kaardi taotluse. Küpros, Hispaania, Prantsusmaa, Itaalia ja Malta nõuavad, et seda teeks tööandja. Belgias ja Lätis esitavad taotluse nii rändaja kui ka tööandja, Madalmaad, Austria, Portugal ja Sloveenia võimaldavad taotluse esitamist rändaja või tööandja poolt. Austria ja Madalmaad võimaldavad taotluse esitamist advokaadi poolt.

Enamik liikmesriike[62] sätestab, et taotlusi võib käsitleda ja hinnata juhul, kui taotleja asub väljaspool liikmesriiki või elab seal juba kehtiva elamisloa või pikaajalise viisa alusel[63].

---

[54] Lisateavet tööturu uuringute kohta vt: EMN Inform, Approaches and tools used by Member States to identify labour market needs, detsember 2013. http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/networks/european_migration_network/reports/docs/emn-studies/emn-informs/emn_inform_on_labour_market_tests_5dec2013_final.pdf; ja EMN Study, Intra-EU Mobility of third-country nationals, 2013, lk 35-37. http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/networks/european_migration_network/reports/docs/emn-studies/intra-eu-mobility/emn-synthesis_report_intra_eu_mobility_final_august_2013.pdf

[55] Välja arvatud Tšehhi Vabariik, Saksamaa, Hispaania, Soome, Prantsusmaa, Läti, Madalmaad ja Portugal.

[56] Artikli 9 lõike 3 punkt a.

[57] Välja arvatud Läti ja Sloveenia.

[58] Belgia, Bulgaaria, Küpros, Eesti, Kreeka, Hispaania, Soome, Ungari, Itaalia, Leedu, Luksemburg, Malta, Madalmaad, Portugal, Rumeenia ja Sloveenia.

[59] Artikli 9 lõike 3 punkt b.

[60] Artikli 9 lõike 3 punkt c.

[61] Artikli 9 lõike 3 punkt d.

[62] Välja arvatud Bulgaaria, kus taotluse saab esitada ainult riigi territooriumil.

[63] Kreeka nõuab viisa eeltaotlemist väljaspool oma territooriumi ja siis ametlikku taotluse esitamist oma territooriumil, millele on sinise kaardi saamiseks lisatud viisa.

Enamik liikmesriike[64] kohaldas erandit, mille kohaselt taotluse võib esitada juhul, kui taotlejal ei ole kehtivat elamisluba, kuid ta viibib seaduslikult liikmesriigi territooriumil (artikli 10 lõige 3). Luksemburg ja Rootsi kohaldasid artikli 10 lõikes 4 ette nähtud erandit, mille kohaselt saab taotluse esitada vaid väljaspool liikmesriigi territooriumi[65].

2.7. Menetluslikud tagatised (artikkel 11)

Enamik liikmesriike seavad täielikku kohaldamist käsitleva otsuse vastuvõtmisele ja taotleja kirjalikule teavitamisele 90päevase tähtaja,[66] kuid mõned liikmesriigid on kehtestanud lühemad tähtajad: 60 päeva (Eesti, Leedu ja Portugal; Rootsi ja Poola keerulisemate juhtumite puhul), 56 päeva (Austria), 45 päeva (Hispaania), 30 päeva (Läti, Rumeenia ja Sloveenia; Slovakkia ja Poola vähem keeruliste juhtumite puhul) ning 7 päeva (Bulgaaria). Enamik liikmesriike on määranud kindlaks otsuse nimetatud tähtajaks mitte vastuvõtmisega kaasnevad tagajärjed,[67] kuigi Belgia, Kreeka, Itaalia ja Poola on näinud ette tähtaja pikendamise.

Puuduliku taotluse korral on enamik liikmesriike kehtestanud täiendava teabe esitamisele tähtaja ning töötlemisele kehtestatud ajaline piirang peatatakse. Kõik liikmesriigid esitavad tagasilükkamise, pikendamisest keeldumise või tühistamise korral kirjaliku teatise ning kehtestavad apellatsioonimenetluse algatamisele tähtaja.

2.8. Õigused

Juurdepääs tööturule (artikkel 12)

Enamik liikmesriike[68] kohaldasid võimalust, mille kohaselt kahe aasta möödumisel võivad liikmesriigid tagada asjaomastele isikutele kodanikega võrdse kohtlemise seoses juurdepääsuga kõrget kvalifikatsiooni nõudvale tööle.

Peaaegu kõik liikmesriigid[69] nõuavad kahe esimese aasta jooksul toimuva tööandja vahetuse korral pädeva asutuse luba. Mitmed liikmesriigid[70] nõuavad riiki lubamise tingimuste täitmist mõjutavate muudatuste korral sellest teavitamist või eelnevat luba.

Ajutine töötus (artikkel 13)

Enamik liikmesriike on kõnealused sätted üle võtnud. Mõned liikmesriigid kohaldavad soodsamaid õigussätteid või piiravad nende kohaldamisala ajutise töötusega.

Võrdne kohtlemine (artikkel 14)

Võrdset kohtlemist käsitlevaid sätteid kohaldab enamik liikmesriike, kuigi kohaldamise ulatuses esineb erinevusi ning teatavaid sätteid ei ole mõnedes liikmesriikides üle võetud ning mõned liikmesriigid kohaldavad soodsamaid õigussätteid[71].

Küpros, Saksamaa, Kreeka, Hispaania, Soome, Luksemburg, Malta, Poola ja Rumeenia on kohaldanud võimalust seada haridusele ja kutseõppele ning kaupadele ja teenustele juurdepääsuga seotud piiranguid. Austria, Belgia, Küpros, Tšehhi Vabariik, Saksamaa,

[64] Välja arvatud Bulgaaria, Kreeka, Hispaania, Prantsusmaa, Itaalia, Läti, Poola ja Rumeenia.
[65] Näib, et samalaadne siseriiklik säte kehtis Luksemburgis ja Rootsis juba enne direktiivi vastuvõtmist.
[66] Belgia, Küpros, Tšehhi Vabariik, Saksamaa, Kreeka, Soome, Prantsusmaa, Itaalia, Ungari, Luksemburg, Malta, Madalmaad ja Rootsi.
[67] Küpros: õigus esitada ülemkohtule hagi üksnes ametiasutuse eksimuse tõttu (põhiseaduse artikkel 146); Ungari: ainult üldine haldusõigus: järelevalveasutus uurib asja ja nõuab madalama astme ametiasutuselt otsuse tegemist 8 päeva jooksul. Kui viivituses ei ole süüdi taotleja, makstakse tasu tagasi.
[68] Välja arvatud Belgia, Bulgaaria, Küpros, Tšehhi Vabariik, Kreeka, Läti, Malta, Poola ja Rootsi.
[69] Välja arvatud Soome ja Prantsusmaa.
[70] Välja arvatud Saksamaa, Eesti, Hispaania, Soome, Prantsusmaa, Ungari, Itaalia, Leedu ja Slovakkia.
[71] Komisjon analüüsib olukorda edasi ning nõuab liikmesriikidelt selgitusi.

Kreeka, Soome, Leedu, Luksemburg, Malta, Madalmaad, Poola ja Rumeenia on kohaldanud võimalust seada kõrgharidusele ja keskharidusjärgsele haridusele juurdepääsule erinõudeid.

Enamik liikmesriike[72] ei kohaldanud võimalust piirata võrdset kohtlemist, kui ELi sinise kaardi kasutaja kolib teise liikmesriiki ning positiivset otsust ELi sinise kaardi väljastamise kohta ei ole veel tehtud.

Pereliikmed (artikkel 15)

2012. aastal väljastati sinise kaardi kasutajate pereliikmetele 1 107 luba. 2013. aastal ühines Saksamaal ELi sinise kaardi kasutajatega vähemalt 1 421 abikaasat ja 899 last[73]. Enamik sinise kaardi kasutajatest on siiski alla 35aastased ja ei ole veel perekonda loonud[74]. Komisjon jätkab olukorra analüüsimist.

ELi pikaajalise elaniku staatus (artiklid 16 ja 17)

Austria, Bulgaaria, Küpros, Saksamaa, Eesti, Hispaania, Kreeka, Leedu, Malta, Läti, Madalmaad ja Rumeenia on otsustanud kasutada artikli 16 lõikes 5 sätestatud võimalust piirata direktiivist 2003/109/EÜ seoses ühenduse territooriumilt äraolekuga tehtavaid erandeid.

2.9. Elamine teistes liikmesriikides (artiklid 18 ja 19)

ELi sinise kaardi kasutaja, kes pärast 18 kuud seaduslikku elamist esimeses liikmesriigis soovib kolida teise liikmesriiki, peab taotlema teises liikmesriigis uut ELi sinist kaarti. Põhimõtteliselt tähendab see seda, et tuleb uuesti hinnata, kas sinise kaardi kasutajal on teises liikmesriigis kehtivad tingimused täidetud.

Liikmesriikide kohaldatavad riiki lubamise tingimused on mõnevõrra erinevad, palgakünnise erinevused on aga oluliselt suuremad.

Veel ei ole võimalik hinnata ELi sinise kaardi ELi sisese liikuvuse mõju, kuna märkimisväärsel arvul ELi sinise kaardi kasutajatest on vajalik 18kuuline periood läbimata.

3. KOKKUVÕTE JA PILGUHEIT TULEVIKKU

Liikmesriikide väljastatud siniste kaartide arv on väga erinev. Kuigi liikmesriigi suurusel ja majanduslikul olukorral võib olla teatav mõju tema atraktiivsusele, ei seleta see täielikult tekkinud suuri erinevusi. Vastus võib peituda ka selles, et liikmesriigid on valinud sinise kaardi kohaldamisel ja edendamisel väga erinevaid lähenemisviise.

Sinise kaardi direktiivi üle peeti läbirääkimisi ja see võeti vastu enne Lissaboni lepingu jõustumist. Varasemalt oli nõukogus praeguse kvalifitseeritud häälteenamuse asemel vaja ühehäälset otsust ning Euroopa Parlament ei olnud kaasseadusandja. Seetõttu olid läbirääkimised komisjoni ettepaneku üle pikad ja rasked. Tulemuseks oli direktiiv, millega kehtestati vaid minimaalsed standardid ning jäeti liikmesriikidele palju manööverdamisruumi, kasutades konstruktsiooni „liikmesriigid võivad” ja viidates siseriiklikule õigusele.

Paljudes liikmesriikides konkureerib ELi sinine kaart kõrgelt kvalifitseeritud rändajate ligimeelitamiseks mõeldud siseriiklike kavadega ning kõnealused kavad konkureerivad ka omavahel. Mõned liikmesriigid on teinud siiski valiku ELi sinise kaardi kasuks, mis peegeldub väljastatud siniste kaartide arvus. Mõnedes muudes liikmesriikides eelistatakse oma siseriiklikke kavu.

[72] Välja arvatud Küpros, Kreeka, Prantsusmaa, Malta ja Slovakkia. .

[73] 2013. aasta esimese 9 kuu esialgsed andmed (Euroopa rändevõrgustiku *ad hoc* küsitlus, vastuste esitamise tähtaeg 20.2.2014).

[74] Saksamaal oli 2013. aastal alla 35aastaseid 6 716 (75,56 %).

Kuigi siniste kaartide arv enamikus liikmesriikides ajavahemikus 2012–2013 suurenes, on veel liiga vara teha järeldusi ELi sinise kaardi mõju kohta kõrgelt kvalifitseeritud rändajate ELi meelitamisele. Komisjonile teevad muret ülevõtmisel ilmnenud probleemid, sidususe madal tase ja ELi-sisese liikuvusega seotud piiratud õigused ja takistused.

Käesolevast aruandest ilmneb, et liikmesriigid ei ole kõnealuse direktiivi kohaldamist käsitlevatest andmetest ja meetmetest piisavalt teavitanud. See hõlmab näiteks riiki lubatavate isikute arvu, tööturu uuringuid, eetilist värbamist ja palgakünniseid[75]. Usaldusväärse, üksikasjaliku ja ajakohastatud teabe olemasolu on ELi sinise kaardi süsteemi toimimise (nt ELi-sisese liikuvuse puhul) ja selle atraktiivsuse hindamise seisukohast väga oluline.

Seoses direktiivi ülevõtmisega on avalikuks saanud mitmed probleemid. Komisjon teeb täiendavaid jõupingutusi, et tagada direktiivi nõuetekohane ülevõtmine ja rakendamine kogu ELis. Nüüd, kolm aastat pärast direktiivi ülevõtmise tähtaega, on viimane aeg see täielikult kasutusele võtta. Selleks korraldab komisjon kohtumisi liikmesriikidega ning kasutab vajaduse korral talle aluslepinguga antud volitusi.

Võimalikud kõrgelt kvalifitseeritud rändajad ja tööandjad peaksid ELi sinise kaardi kohta täpsemat teavet saama. Komisjon proovib võimalikult tõhusalt ära kasutada olemasolevaid veebisaite (nt ELi sisserändeportaal) ning kutsub liikmesriike üles parandama teabe edastamist ning suurendama teadlikkust teiste asjakohaste kanalite kaudu.

Olemasoleva teabe põhjal ning võttes arvesse asjaolu, et direktiivi on kohaldatud alles lühikest aega, ei kavatseta praegu sellesse muudatusi teha.

[75] Artikli 5 lõige 5 ja artikli 20 lõige 1 (seoses artikliga 6, artikli 8 lõikega 2, artikli 8 lõikega 4 ja artikli 18 lõikega 6) ning artikkel 22 (seoses artiklitega 16, 18 ja 20).

Tabel 1. ELi sinine kaart 2012. ja 2013. aastal

ELi sinine kaart otsuse liigi kaupa								ELi sinise kaardi kasutajate riiki lubatud pereliikmed otsuse liigi kaupa					
	Antud		Pikendatud		Tühistatud			Antud		Pikendatud		Tühistatud	
	2012	2013	2012	2013	2012	2013		2012	2013	2012	2013	2012	2013
Kokku	**3 664**	**15 261**	**146**	**170**	**1**	**0**		**1 107**	**2**	**108**	**0**	**0**	**0**
BE	0	5	:		:			0		0		0	
BG	15	25	0		0			5		0		0	
CZ	62	74	1	25	0			35		0		0	
DE	2 584	14 197	0		:			270		0		:	
EE	16	12	0	0	0	0		18	2	0	0	0	0
EL	0	0						:		:		:	
ES	461	e.v.k.	91		0			385		82		0	
FR	126	304	49	133				:		:		:	
IT	6	112	:		:			:		:		:	
CY	0	0	0		0			0		0		0	
LV	17	13	0	12	0			8		0		0	
LT	jõustunud: 2013	40											
LU	183	306	0		0			223		0		0	
HU	1	3	0		0			0		0		0	
MT	0	e.v.k.	0		0			0		0		0	
NL	1	e.v.k.	0		0			0		0		0	
AT	124	e.v.k.	5		0			155		25		0	
PL	2	27	0		0			0		0		0	
PT	2	e.v.k.	0		0			0		:		:	
RO	46	119	0		0			:		:		:	
SI	9	e.v.k.	0		1			3		1		0	
SK	7	8	0		0			5		0		0	
FI	2	5	0		0			0		0		0	
SE	jõustunud: 2013	2		0		0			0		0		0
HR	jõustunud: 2013	9											

Allikad:
Eurostat, ELi sinine kaart otsuse liigi, ameti ja kodakondsuse kaupa [migr_resbc1]; ELi sinise kaardi kasutajate riiki lubatud pereliikmed otsuse liigi ja kodakondsuse kaupa [migr_resbc2]. Väljavõte seisuga 16.4.14.

2013. a. andmed. Euroopa rändevõrgustiku *ad hoc* küsitlus (vastamise tähtaeg 20.2.2014); otsekontaktid mitme liikmesriigiga.

Märkused 2013. a. andmete kohta:
Leedu, Rumeenia: esialgsed andmed
e.v.k.: ei ole veel kättesaadav

Tabel 2. ELi sinine kaart kodakondsuse kaupa aastal 2012

Kokku	**3 664**			
Aasia	**1 886**			
			Lõuna-Aasia[76]	869
			Ida-Aasia[77]	489
			Lääne-Aasia[78]	410
			Kagu-Aasia[79]	99
			Kesk-Aasia[80]	19
Põhja- ja Lõuna-Ameerika	**783**			
			Põhja-Ameerika[81]	380
			Lõuna-Ameerika[82]	278
			Kesk-Ameerika[83]	118
			Kariibi piirkonna riigid[84]	7
Euroopa	**690**			
			Ida-Euroopa[85]	463
			Lõuna-Euroopa[86]	227
Aafrika	**252**			
			Põhja-Aafrika[87]	174
			Kesk-Aafrika[88]	35
			Lõuna-Aafrika[89]	18
			Lääne-Aafrika[90]	15
			Ida-Aafrika[91]	10
Okeaania[92]	**38**			
Ülejäänud	**15**			
			Teadmata	9
			Kodakondsus puudub	6

Allikas: Eurostat, ELi sinine kaart otsuse liigi, ameti ja kodakondsuse kaupa [migr_resbc1].

[76] Afganistan, Bangladesh, India, Iraan, Nepal, Pakistan, Sri Lanka.
[77] Hiina (sealhulgas Hongkong), Jaapan, Mongoolia, Põhja-Korea, Lõuna-Korea, Taiwan.
[78] Armeenia, Aserbaidžaan, Gruusia, Iraak, Iisrael, Jordaania, Liibanon, Saudi Araabia, Süüria, Türgi, Araabia Ühendemiraadid, Jeemen.
[79] Indoneesia, Kambodža, Filipiinid, Malaisia, Singapur, Tai, Vietnam.
[80] Kasahstan, Kõrgõzstan, Tadžikistan, Usbekistan.
[81] Kanada, Ameerika Ühendriigid.
[82] Argentina, Boliivia, Brasiilia, Tšiili, Colombia, Ecuador, Guyana, Paraguay, Peruu, Uruguay, Venezuela.
[83] Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Mehhiko, Panama.
[84] Kuuba, Dominikaani Vabariik, Haiti, Trinidad ja Tobago.
[85] Valgevene, Moldova, Venemaa, Ukraina.
[86] Albaania, Bosnia ja Hertsegoviina, Horvaatia, endine Jugoslaavia Makedoonia vabariik, Kosovo (ÜRO Julgeolekunõukogu resolutsiooni nr 1244/99 alusel), Montenegro ja Serbia.
[87] Alžeeria, Egiptus, Liibüa, Sudaan ja Tuneesia.
[88] Angola, Kamerun, Gabon.
[89] Lõuna-Aafrika.
[90] Benin, Burkina Faso, Côte d'Ivoire, Ghana, Mauritaania, Nigeeria, Senegal.
[91] Etioopia, Madagaskar, Mauritius, Tansaania, Sambia, Zimbabwe.
[92] Austraalia, Uus-Meremaa.

Tabel 3. Võrdlus kõrgelt kvalifitseeritud rändajate ligimeelitamiseks mõeldud siseriiklike kavadega

	Siseriiklike kavade alusel antud esimesed load						Sinised kaardid	
	2008	2009	2010	2011	2012		2012	2013
Kokku	**16 157**	**14 980**	**16 999**	**19 604**	**19 988**		**3 664**	**15 261**
BE	3 577	1 202	106	119	98		0	5
BG				0	0		15	25
CZ		18	0	0	69		62	74
DE	96	119	122	177	210		2 584	14 197
EE			0	0	0		16	12
EL	0	0	0	0	0		0	0
ES	2 884	2 071	1 244	1 650	1 136		461	e.v.k.
FR	1 681	2 366	2 554	3 148	3 030		126	304
IT			1 984	1 563	1 695		6	112
CY	393	436	634	551	600		0	0
LV		85	114	97	106		17	13
LT			138	186	225		jõustunud: 2013	40
LU		96	74	102	21		183	306
HU				0	0		1	3
MT	0	0		0	0		0	e.v.k.
NL	6 411	4 895	5 531	5 594	5 514		1	e.v.k.
AT	827	575	668	868	1 158		124	e.v.k.
PL			12		314		2	27
PT	288	307	342	282	313		2	e.v.k.
RO				0	0		46	119
SI	0	0		0	0		9	e.v.k.
SK		0		0	0		7	8
FI				861	748		2	5
SE		2 810	3 476	4 406	4 751		jõustunud: 2013	2
HR							jõustunud: 2013	9

Allikad:
Eurostat, ELi sinine kaart otsuse liigi, ameti ja kodakondsuse kaupa [migr_resbc1]. Väljavõte seisuga 16.4.14

2013. a. andmed. Euroopa rändevõrgustiku *ad hoc* küsitlus (vastamise tähtaeg 20.2.2014); otsekontaktid mitme liikmesriigiga.

Siseriiklikke kavasid käsitlev teave: Eurostat, tasustatud tegevuse põhjused: kõrgelt kvalifitseeritud töötajad, tasustatud tegevuseks väljastatud esimesed load põhjuse, kehtivusaja ja kodakondsuse kaupa [migr_resocc]. Väljavõte seisuga 17.2.14; Leedu: Leedu Vabariigi Siseministeeriumi rändeosakond

Märkused 2013. a. andmete kohta:
Leedu, Rumeenia: esialgsed andmed
e.v.k.: ei ole veel kättesaadav

Tabel 4. Palgakünnised (võimaluse korral) ja suhe aasta brutopalka liikmesriikide kaupa

